

РЕШЕНИЕ

№ 7180

гр. София, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8454** по описа за **2022** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр. чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС.

Образувано е по подадена касационна жалба с вх. № 30588 от 19.08.2022 г. по описа на Административен съд София – град /АССГ/ от К. Д. И., понастоящем в Затвора в [населено място], чрез процесуален представител адв. П. С. срещу Решение № 5225 от 04.08.2022 г., постановено по административно дело № 10749/2021 г. по описа на АССГ, първо отделение, 65-и състав, с което е отхвърлен иска на касатора срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието за заплащане на обезщетение в размер на 20 000 лв. за причинени неимуществени вреди за периода от 27.07.2015 г. до 27.06.2019 г.

В жалбата подадена от касатора, конкретизирана впоследствие с допълнителна жалба от адв. П. се твърди, че първоинстанционното решение е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни основания по чл. 209, т. 3 АПК във вр. с чл. 285, изр. 2 от ЗИНЗС. Оспорват се изводите на съда за неоснователност на исковата претенция. Изтъква се, че е налице съществено нарушение на съдопроизводствените правила, доколкото не са кредитирани показанията на разпитаните в две съдебни заседания свидетели, което е довело до нарушаване правото на страната да установи с допустими доказателствени средства твърденията, на които основава отнесената до

съда претенция. Моли се съда за отмяна на оспореното съдебно решение, а предявеният иск да бъде уважен в цялост.

В съдебно заседание касаторът К. Д. И. се явява лично и с адв. С., които поддържат касационната жалба. И. излага допълнителни доводи за неправилност на първоинстанционното решение и моли съда да не присъжда юрисконсултско възнаграждение на ответника по касация. Представя писмени бележки.

Ответникът - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ представя отговор на касационна жалба, а в съдебно заседание се представлява от юрк. Д., която счита първоинстанционното решение за правилно, като счита, че е по отношение на разпитания свидетел е налице техническа грешка и в действителност в съдебно заседание е разпитано лицето Н. А.. Моли оспореното решение да бъде потвърдено и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът представи заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, чрез надлежно упълномощен адвокат, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

С Решение № 5225 от 04.08.2022 г., постановено по административно дело № 10749/2021 г. по описа на АССГ, първо отделение, 65-и състав е отхвърлен предявеният от К. Д. И. иск срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди, за които се твърди, че са следствие нечовешко, жестоко и унизително отношение при престоя му в следствения арест в размер на сумата от 20 000 лева за периода от 27.07.2015 г. до 27.06.2019 г. ведно със законната лихва, причинени от неизпълнение на чл. 105, ал.2 от ЗИНЗС, за това че са му наложени четири отделни дисциплинарни наказания, различни по вид и размер, за едно нарушение на вътрешния ред в местата за лишаване от свобода.

От фактическа страна съдът е установил, че К. Д. И. изтърпява наказание „лишаване от свобода“, като понастоящем е в затвора в [населено място]. От последната се установява и, че в исковия период (от 09.10.2015 г. до 27.06.2019 г.) същият е изтърпявал наложеното си наказание в затвор, както следва: С., Б. дол и Л..

Със Заповед № 228 от 27.07.2015 г. на ВПД Началник на затвора – С., издадена във връзка извършено от ищеца на 26.07.2015 г. нападение над служител на затвора, видно от която на основание чл. 104, ал. 1 и чл. 101, т. 7 от ЗИНЗС на К. И. е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия за срок от 14 денонощия“. В заповедта изрично е посочено, че наказанието се налага за извършеното от ищеца деяние от 26.07.2015 г., неговия характер и тежест, както и самото отношение на дееца към деянието. От приетите по делото писмени доказателства се установява, че на посочената дата, около 13,43 часа, при получаване на хранителни пратки ищецът при опит за бягство е нанесъл две прободни рани на надзирател М. В. А. в областта на лявото задно рамо и трицепса със самоделен остър предмет с формата на нож с острие около 12 см. При претърсване на спалното му помещение са открити забранени вещи: 1 бр. самоделен нож, 1 бр. вилица, 1 бр. отвертка и 1 бр. самоделен поялник.

С Протокол № 06/16 и 17.09.2015 г. комисията по чл. 73 от ЗИНЗС е взела решение да се изготви предложение, на основание чл. 74, ал. 1, т. 4 от ЗИНЗС, във връзка с проведено заседание на комисията по повод на внесени предложения за промяна на режима на изтърпяване на наказанието от изрично изброени лишени от свобода, сред които и ищеца К. И.. Видно от приложения протокол след запознаване с досиетата на лишените от свобода по отношение на И. е взето решение да бъде предложено да бъде променен режимът му на изтърпяване на наложеното му наказание „лишаване от свобода“ в „специален режим“. На 09.10.2015 г. И. е бил преместен в затвора в Б. дол заради извършеното от него на 26.07.2015 г. нападение над служител и заради агресивното си поведение;

Със Заповед № 1-4926/3 от 07.08.2015 г. на ВПД Главен директор на затвора – С., за цялостното поведение на ищеца през времето, в което изтърпява наложеното му наказание „лишаване от свобода“ му е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в самостоятелна килия“ за срок от 2 месеца. В нея е посочено, че И. е влизал многократно в конфликти и физическа саморазправа и с другите лишени от свобода, последният от които е шест месеца преди нападението от 26.07.2015 г. С оглед всичко изложено е констатиран висок риск от рецидив и с оглед предотвратяване на посегателство срещу живота и здравето на други лица е направено и предложението за изолиране на И..

Със Заповед № 1-5705/05.10.2015 г. на главния директор на ГДИН е наредено К. Д. И. да бъде преведен в затвора [населено място] дол за до изтърпяване на наложеното наказание. Заповедта е издадена на основание чл. 62, ал. 1, т. 4 от ЗИНЗС и е подробно мотивирана. Заповедта за преместване е обжалвана и потвърдена от министъра на със Заповед №ЛС-04-1597 от 2015 г.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но при постановяването му са допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, като съображенията за това за следните:

В първоинстанционното производство са събрани освен писмени доказателства и свидетелските показания на Ц. М. И. и на Н. Н. А., които не са обсъдени в оспорения съдебен акт. Вместо това са обсъждани свидетелските показания на лицето Х. А. Х., който не е бил свидетел по делото. Чрез същите се изясняват обстоятелствата, релевиращи от ищеца, че представляват жестоко, нечовешко или унижително отношение по смисъла чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС. Отделно, в тях се съдържат твърдения за нарушение по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС. Дори и да се приеме, че тези свидетелски показания не са били възприети от съда, това е следвало не само да бъде обективизирано изрично в оспорения акт, но и да бъде подкрепено с достатъчно убедителни аргументи за кои от фактите или всички, посочени в иска, те не кореспондират на останалия събран по делото доказателствен материал, налице ли е заинтересованост на разпитаните свидетели по отношения на някоя от страните по делото.

При така изложеното се формира извод, че преценката за прилагането на материалния закон, която следва да извърши настоящата съдебна инстанция, е възпрепятствана поради неизяснена фактическа обстановка /чл. 220 АПК/.

Съгласно чл. 144 АПК във връзка с чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 ГПК съдът основава решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и върху закона, като излага мотиви, в които се посочват исканията и възраженията на страните, преценката на доказателствата, фактическите констатации и правните

изводи. Обективирани са в оспорения съдебен акт някои фактически установявания, но същите не са подведени под релевантния материален закон, т.е. не е изследвано дали ли е нарушение на ЗИНЗС и правилника за неговото прилагане, както и съобразено ли е решението, с което се отхвърля иска, при това в пълен размер, с установената от ЕСПЧ константна практика по такъв тип дела. Допуснато е процесуално нарушение от категорията на съществените, което представлява основание за отмяна на оспорения съдебен акт и за връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд съгласно чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК. При новото произнасяне АССГ следва да извърши преценка на събраните по делото доказателства, както и да съобрази, че по делото са били изслушани свидетелски показания. Само при напълно изяснена фактическа обстановка, обективно, без едностранно възприемане на фактите, както формално е направено в оспорения съдебен акт, съдът би могъл да се произнесе по исковата претенция, като развие доводи за наличието или не на предпоставките за присъждане на обезщетение по смисъла на чл. 284, ал. 1 във връзка с чл. 3 ЗИНЗС.

Допуснатото нарушение представлява касационно основание по чл. 209, т. 3, предл. 2 от АПК за отмяна на обжалваното решение по реда на чл. 221, ал. 2, т. от АПК. Налице са условията на чл. 222, ал. 2, т. 1 от т. 2 от АПК - след отмяна на обжалваното решение делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния административен съд при спазване на дадените по-горе указания по тълкуване и прилагане на закона.

При този изход от спора и на основание чл. 226, ал. 3 от АПК първоинстанционният съд следва да се произнесе и по дължимостта на всички направени до момента разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5225 от 04.08.2022 г., постановено по административно дело № 10749/2021 г. по описа на Административен съд София – град, първо отделение, 65-и състав.

ВРЪЩА делото на друг състав на същия съд за ново разглеждане при спазване на дадените в настоящето решения указания.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.